ముసుగు

మా॥నీ॥మ

"నాటకం రసకందాయంలో పడినట్లుందే ?"

ఛర్రున వెనక్కి తిరిగింది వసుంధర. వరండాలో పిట్టగోడ నానుకుని సిగరెట్ కాలుస్తూ తను వెనుకకు చూచేసరికి అటువైపు ముఖం త్రిప్పేసి నవ్వుకుంటున్నాడు కుమార్.

ప్రక్కకు తిరిగే సరికి అంతవరకు తనతో వస్తున్న రాజశేఖరంగారు గంభీరంగా గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ సెక్షన్‌లోనికి వెళ్ళిపోతున్నారు.

"బ్రూట్...." గట్టిగా కాలు నేలకేసి కొట్టేసరికి చెప్పు అల్లంత దూరంవెళ్ళి పడింది. అంతవరకు లోలోపల నవ్వుకుంటున్న కుమార్ గట్టిగా నవ్వేసరికి వసుంధరకి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయింది. ఎర్రగా కందిపోయిన ముఖంతో సెక్షన్‌లోనికి వెళ్ళికూర్చుంది.

"చూడండి సార్, మనిద్దర్నీ కలిపి ఎలా కామెంట్ చేస్తున్నాడో.... ?" లంచవర్‌లో ఎవరూ లేనప్పుడు హెడ్ క్లార్కు రాజశేఖరంగారి దగ్గర తనబాధ వెళ్ళగ్రక్కింది వసుంధర.

"పోనీలే అమ్మా ! అతని గుణమే అంత అని చెప్పాను కాదా ?"

"నిజమే కాని .... పరాయి వాళ్ళెవరైనా వింటే...." అర్థోక్తిలో ఆగిపోయింది.

"ఏమీ అనుకోరు.... నా మీసకట్టు, తలమీద వెంట్రుకలు చూస్తే.... నువ్వు నా కూతురు వనుకుంటారు."

"నిజమేసార్. మీరచ్చా మాఫాదర్ లాగేవుంటారు. అందుకే మీ దగ్గర నేనింతధైర్యంగా మసలగల్గుతున్నాను. మీరే లేకపోతే ఈగొడవలకి భయపడి నేనేనాడో రిజైన్ చెయ్యవలసింది."

"అంత పనిమాత్రం చెయ్యకమ్మా" వారింపుగా అన్నారు రాజశేఖరంగారు.

"ఆడకూతురువి. ఏదో కడుపుకట్టుకుని ఉద్యోగానికి వచ్చేవు. నువ్విలా అర్థమధ్యాస్తంగా రిజైన్ యిచ్చేస్తే ఈ ఆఫీసుకే అప్రదిష్ట...."

"ఆడువారి చేతలకు, అర్థాలు వేరులే...." పాడుకుంటూ వస్తున్న కుమార్‌నిచూచి గాభరాగా తన సీట్లోకి వెళ్ళికూర్చుంది వసుంధర.

* * *

ఆ ఆఫీసులో మొత్తం అంతా కలిపి ఒక పది పదిహేనుమంది వుంటారు. లీవ్‌వెకెన్సీలో జాయిన్ అయింది వసుంధర. జాయిన్ అయిన రెండురోజులు బాగానేవుంది. మూడవరోజు కాబోలు.

"ఓ.... కొత్తపిట్ట వచ్చినట్లుందే...." అన్నమాటలు విని ఫైల్లోంచి తలెత్తి చూసింది.

వైట్‌పాంటులో టక్‌చేసుకున్న ఫుల్ హాండ్సు వైట్‌షర్టు. చేతిలోసిగరెట్‌తో స్టయిలుగా నిల్చున్నాడో యువకుడు. తరువాత మాటల్లో అతనిపేరు కుమార్ అనీ, సెలవునుండి తిరిగి వచ్చాడనీ తెలుసుకుంది.

"మనిషి బాగానే వున్నాడు కాని ...

మాటలే ఆమెనిబాధ పెట్టసాగాయి. రోజూ ఏదో ఒక కామెంట్.

"పిసరంత జుట్టుకు రెండు పిలకలు కూడ ఎందుకు? సింపిల్‌గా చిన్నరిబ్బన్ కట్టరాదూ——"

రాను రాను మరింత అసభ్యంగా తయారవుతున్న అతని మాటలు వసుంధరకు జుగుప్సను కలిగించ సాగాయి. తనసోదివెళ్ళ బోసుకోడానికిఇంకొకలేడీ క్లార్కైనా లేదు. ఆఖరుకు తన బాధంతా వయసులోను, బాధ్యతలోను కూడ అందుకంటె పెద్దవారైన హెడ్ క్లార్కు రాజశేఖరం గారి ముందు వెళ్ళబోసుకుంది.

"అత నంతేనమ్మా నిన్నే కాదు, అందర్నీ అలాగే కామెంట్ చేస్తాడు."

"మరయితే ఎలాగూరుకుంటున్నారు మీరందరూ ? మానేజరు గార్కి చెప్ప లేకపోయారా?"

"అమ్మో. ఆయనకు చెప్తే మననే చీవాట్లు పెడతారు. మానేజరుగార్కి కుమార్ కుడిభుజం లాంటివాడు. ఆఫీసులో ఏ కాగితం ఎక్కడుందో ఏపని ఎప్పుడు చెయ్యాలో అతనికి తప్ప ఎవరికీ తెలియదని మానేజరు గారి నమ్మకం."

"అలాగా ?" నీరస పడిపోయింది వసుంధర. అయితే యింకొక అనుమానం తలెత్తింది.

"అతనెప్పుడూ సీటులో కూర్చుని పనిచేసినట్లే కనిపించడే. మరెప్పుడు చేస్తాడు ? ఆఫీసరుగారికి అంత నమ్మకం ఎలా కుదిరిందబ్బా ?"

"అదే అతనిలో వున్న టాలెంట్ చాలా బ్రిలియంట్ మైండ్, [illegible] కూడ ఎక్కువ. ఎంత [illegible] తక్కువ టైములో చేయగలడు. [illegible] దుకే ఎవరూ ఏమీ అనలేరు. [illegible] నువ్వుగమనించలేదేమోకాని కామెంట్ చెయ్యటమన్నది అతని హాబీ లాంటిది. నువ్వొక్కర్తివేకాదు. అందర్నీచేస్తాడు" అన్నారు రాజశేఖరంగారు.

తరువాత బాగా గమనించింది వసుంధర. ఆ ఆఫీసులో కుమార్ కామెంట్‌కి బలి అవనివారు ఒక్కరులేరు. మానేజరుగారి నుండి ప్యూన్‌వరకు ఏదో ఒక విసురు విసరుతాడు.

కాళ్ళరిగిపోయేలా తిరిగాక దొరికిన ఉద్యోగం వదులుకోవాలంటేచాలబాధగా వుంది వసుంధరికి.

* * *

"శేఖర్ బావ యింకా రాలేదేమిటా చెప్మా !" టైము చూసుకుంటూ అనుకుంది వసుంధర. "అయిదింటి కల్లా వస్తాను. బీచ్‌కి రమ్మని ఫోన్ చేశాడు. అయిదున్నరైంది........"

శేఖర్ రావలసిన రోడ్డు వైపు చూస్తూనే ఆలోచనల్లో పడింది వసుంధర.

"మెడిసన్ పూర్తి చేసి హౌస్ సర్జన్సీ చేస్తున్నాడు బావ. యిది కాగానే ఏదైనా ఉద్యోగమో లేక వాళ్ళవూళ్ళో ప్రాక్టీసో పెట్టుకుని పెళ్ళి చేసుకుందాం అంటున్నాడు. ఈ ఏడాది యింట్లో ఊరికేనే కూర్చోవాలంటే బోర్‌గా వుందనీ, పెళ్ళి ఖర్చుకి కొంచెం ఏమైనా కూడబెట్టుకో వచ్చనీ, ఉద్యోగంలో చేరింది.

"ఏంటమ్మా వసుంధరా వంటరిగా కూర్చున్నావు?" ఆలోచనల లోంచి తృళ్ళిపడి ఈ లోకంలోనికి వచ్చింది వసుంధర.

"చుట్టూ చీకట్లు ముసురు కుంటు న్నాయి. దూరంగా ఒకరిద్దరు రౌడీలు నిలబడి వెకిలిచేష్టలు చేస్తున్నారు. అటు వంటి సమయంలో, సాక్షాత్తూ రాజశేఖ రంగారే ఎదురుగా నిల్చేసరికి భయ మంతాపోయి ధైర్యంగా లేచినిల్చుంది.

"మీరాసార్. దేముడిలాగ వచ్చారు. కాస్త అలా బస్‌స్టాప్‌కు దిగబెట్టరూ.."

"తప్పకుండా పదమ్మా.

ముందు వసుంధర, వెనుక రాజ శేఖరంగారు నడవసాగారు. ఒక చోట మరీ చీకటిగావుంది.వసుంధరకు భయం వేసి రాజశేఖరంగారిని పిలువబోయింది. ఆమెనోరు పెగలలేదు. రెండు బలమైన హస్తాలు ఆమె రెండు భుజాలను పట్టు కుని వెనుకకి త్రిప్పుకుని పెదవులపైన బలంగా....

"ఛీ—"గట్టిగా ఆవ్యక్తిని రెండు చేతులతో నెట్టుతూ అంది వసుంధర.

"చూడమ్మాయ్. యిక్కడ నిన్ను కాపాడే వాళ్ళెవరూలేరు.మీరాజశేఖరం బావ అంతకంటే రాడు. ఎప్పటినుండో ఎదురుచూస్తున్నా ఈఅవకాశం కోసం. బుర్రనెరిసినా బుద్ధియింకా ముసిలి దవ లేదులే...."

తప్పించుకో బోతున్న వసుంధర అధరాలకోసం తపించుకు పోతూ...." అంటున్నారు రాజశేఖరంగారు.

యింతలో ఎవరో వస్తున్న సడి అయింది, రాజశేఖరంగారి పట్టుకొంచెం సడలింది. అదే అదనుగా వసుంధర పట్టు విడిపించుకుని వెళ్ళి ఎదురుగుండా వచ్చే వ్యక్తి చేతులు పట్టుకునిఅంది.

"అన్నయ్యగారూ .... ఆపద్బాంధ వుల్లా వచ్చారు. నన్ను వాడినుంచి రక్షించండి...." అంటూ రాజశేఖరం గారివైపు చూపించింది,

ఆ వ్యక్తి పరుగునవెళ్ళి రాజశేఖరం గార్ని గట్టిగా పట్టుకుని ఎడా పెడా వాయించాడు.

"ఆ అమ్మాయికి క్షమాపణచెప్పుకో లేదంటే మీ యింట్లోను, ఆఫీసులోను చెప్పి నీ పరువు బజారుపాలు చేస్తాన"ని భయ పెట్టాడు.

"బాబూ.... కుమార్........ బుద్ధి వచ్చింది వదిలిపెట్టు........" దీనంగా అన్నాడు రాజశేఖరం.

"కుమార్...." ఆశ్చర్యపోయింది వసుంధర."కుమార్ తనని రక్షించాడా? కుమార్ నా తను అన్నయ్యా అని పిలిచింది....

* * *

"ఆ రాజశేఖరంగాడితో వంటరిగా బీచ్ షైరు కెందుకు రావాలి ?"కోపంగా అడిగాడు కుమార్, వసుంధర యింటికి వెళ్ళే దారిలో.

"నేనేం అతనితో షైరుకి రాలేదు. అతగాడే ఎలాగో ప్రత్యక్షమయ్యేడు." అంది వసుంధర.

"ఇంత జరిగినా నీకింకా గీర తగ్గ లేదు. రాజశేఖరం మేకవన్నె పులి. ఇలా చాలమంది జీవితాలను నాశనం చేశాడు. ఇంకా నీవు చాల అదృష్ట వంతురాలివి...."

"అలాగే నన్నయ్యా....రాజశేఖరం లాంటి మంచి ముసుగు వేసుకున్న గొంతుకలుకోసే వ్యక్తి నాలాంటివారికి గుణపాఠం ...." అంది వసుంధర, కుమార్ దగ్గర సెలవు తీసుకుంటూ.